

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De fratre in Arnsberg, quem beata virgo per seipsam visitare dignata est,
cap. 22

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

locum: In te Domine speravi, non confundar in eternum, coronam retraxit in cœlum, clara voce dicens: Sicut ego hodie sum in gloria mea, ita isti omnes mecum erunt in aeternum. Cum nihil apud nos de hac visione sciretur, Theodericus de Lureke monachus noster, accedens ab Abbatem nostrum, dominum Hericum, conquestus est ei quod eadem sanctissima nocte nihil potuisset habere deuotionis, antequam ventum fuisset ad prædictum locum hymni, scilicet, Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus sabaoth. De quo verbo postea satis mirabatur, cum ei visio recitata fuisset. Antequam eadem sanctimonialis veniret ad ordinem, essetque nubilus & adulta, die quadam stans ad missam in ecclesia quadam, cum lecto euāgelio campanarius exisset, putans se posse redire ante, Sanctus, sanctus, &c. & sacerdos expletis secretis dixisset. Per omnia secula sæculorum, Dominus vobiscum, Sursum corda &c, quæ ibi sequuntur, imago Dei genitricis semperque Virginis Mariæ desuper altare ad singula respondit. Illa nouitatem vocis considerans, ut campanarium abesse deprehendit, defectum illum gloriosam virginem suppleuisse per os suæ iconæ non dubitauit. Ex quo nobis verecundta inculitur, si ibi desides & negligentes fuerimus, cum circa illud ineffabile sacramentum, tanta sint sanctorum obsequia. Quod autem gloriosi nominis matris Domini inuocatio, erga agros salus fit & medicina, subjecta probant exempla.

CAPVT XXII.

B. Virginis inuocatio agris est medicina

IN Arnsburgh, domo ordinis Cisterciensis, fuit quidam frater, deuotissimus erga beatam virginem Dei genitricem Mariam: hic dum aliquantum temporis in eius domo seruitium peregisset, actu cordis incredibili cœpit anxari, aliquam sibi specialem uisitationem à matre misericordiæ cupiens impartiri. Igitur in tempeste quadam noctis hora, dum in strato se ad requiescendum collocasset, oculis somnum non capientibus, toto cordis affectu fiducialiter inuitare cœpit beatam virginem, ut de alta sede polorum descenderet ad se inuisendum. Tum repente

tē è lecto profilit, & pomarium quoddam dormito-
 rio contiguum ingreditur: in quo aliquantum refe-
 dit, oculis cordis & corporis sursum erectis, tum ecce
 virgo pulcherrima ingreditur, his eū verbis alloquēs:
 Nunquid non desideratis audire cantum meum? Quo
 respondente, Desidero; tam dulciter modulata est,
 vt vix aures humanæ sufferre possent. Melodia autem
 illa terminata, inclinavit se virgo, abiit. Et post pusil-
 lum, vidit aliam virginem ingredientē, ad instar prio-
 ris, nimio fulgore micantem, quæ etiam dulce melos
 cecinit, & recessit. Quas intellexit fuisse beatam Ca-
 tharinam & Agnetem. Et post paruum intervallum,
 ecce gloriosissima mater misericordiæ Maria, per se-
 metipsam visitare dignata est deuotum sibi famulum,
 quæ etiam omnes sibi in veritate seruiētes neque hic
 neque in futuro sua gratia destituet. Venit ergo cir-
 cumuallata agminibus angelorum, omnem terræ no-
 tidis horrorem vultus claritate ac splendore lampada-
 rum fugans, propiusque accedens, blanda voce eum
 compellare cœpit: O frater charissime, si placuerit,
 qualitercunque recompensabo deuotissimum famu-
 latum tuum, dulci melodia. Beata itaque virgine me-
 los præcinente, frater ille quasi in extasi factus, in fa-
 ciem corruit, & omnis illa visio disparuit. Interim fra-
 tres ex more ad matutinalem surgunt synaxim, præ-
 dicti fratris absentiam vehementer admirantes, quia
 nunquam diuinis officiis se subtrahere solitus erat,
 nisi graui infirmitate depressus, vel quolibet vtili ne-
 gotio occupatus. Quapropter, quia reuerendus om-
 nibus habebatur, officinas totius monasterij perlu-
 strantes, tandem in prædicto pomario repererunt,
 vultum habentem in terram demissum; quem leuan-
 tes, & in lectum deponentes, omnem diligentiam
 adhibuerunt. Qui sospitati redditus, per præceptum
 Abbatis sui, coactus est omnem rei ordinem pandere.
 Qui postea non ingratus beneficiis sibi collatis, reli-
 quum tempus vitæ feruentius in Dei seruitio atque e-
 ius piissimæ genericis perfecit, tandemque sine beato
 requieuit. Hæc mihi relata sunt a religiosa vidua, so-

rore eiusdem fratris, quæ omnia testata est se veraciter intellexisse.

CAPVT XXIII.

Nobilis vir Otto, quandoque Xantensis præpositus, tempore quodam adolescentiæ suæ, duplici laborabat infirmitate, febre videlicet acuta, & fistula in locis naturæ secretioribus, quam infirmitatem ob verecundiam medicos celâs, & pro remedio sanitatis Dominam nostram frequenter inuocans, febre inualescente desperatus & depositus, candelâ, more seclariarum, manui eius impressâ, omnibus qui aderât visus est expirasse. Et ecce beata virgo Maria, quâ inuocauerat, spiritui eius visa est adesse cû filio, his verbis eum pro iuvene interpellans; Fili, inquit, da mihi puerum istum. Qui respondit, tuus sit. Ad quod verbum mox cœpit agrotus, velut circumstantibus visum est, mortuus respirare atque confortari, in tantum, vt in lectum suum se iuberet reponi. De febre per intercessionem beatæ virginis tunc bene curatus, cum adhuc fistula laboraret, tacito morbo, per totam ciuitatem Traiectensem missarum suffragia, maximè de Domina nostra, pro sua incolumitate sibi impendi postulauit. Et quia medicinam spiritualem medicinæ corporali præposuit, antequam missæ omnes essent peractæ, sacramenti virtus fistulam dirupit, & sanies erupit, sicque integraliter sanatus, pro gratiarum actione cruce signatus est. Eodem tempore veniens Vercellas ad domum ordinis nostri, Dominum Walterum, quandoque magistrum suum, & tunc nouiter conuersum, modò Abbatem Vilarientem ibidem reperit & salutauit, cui etiam ordinem suæ miraculosæ curationis recitauit, hæc adjiciens: Vtinam modò non essetis hic, vt simul mare transire possimus. Quem cum interrogasset de quibusdam vitiis, quibus illum aliquando subiacere nouerat, & si de illis se emendasset, & ille respondisset, non, subiecit: Certè malas gratias curatori & curatrici vestræ rependitis. Postea verò schisma propter ipsum in episcopatu Traiectensi ortum est, & extitit causa multorum malorum.